

Arrest

nr. 189 566 van 7 juli 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 5 december 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 november 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. J.P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij dient op 18 juli 2016 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Een raadpleging van de Eurodac-databank leert dat de vingerafdrukken van de verzoekende partij werden geregistreerd op 24 juni 2016 in Frankrijk omwille van illegale binnenkomst.

1.3. Op 24 augustus 2016 richten de Belgische autoriteiten een verzoek tot overname aan de Franse autoriteiten.

1.4. Op 2 september 2016 stemmen de Franse autoriteiten in met het verzoek tot overname.

1.5. Op 23 november 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf met beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten;

(...)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Frankrijk toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 13(1) van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die van Onbepaalde nationaliteit en van Arabisch-Palestijnse afkomst verklaart te zijn, werd op 28.06.2016 door onze diensten geregistreerd en vroeg op 18.07.2016 asiel in België. Betrokkene was in het bezit van een kopie van zijn paspoort met nummer 2699409 (afgegeven door Ramallah op 19.09.2010 en geldig tot 18.09.2015). Het vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de vingerafdrukken van betrokkene op 24.06.2016 in Frankrijk geregistreerd werden omwille van illegale binnenkomst.

Op 27.07.2016 werd betrokkene gehoord in het kader van zijn asielprocedure in België. Hierin stelde hij in januari 2016 vertrokken te zijn vanuit Palestina en verklaarde hij per auto en bus te zijn door gereisd naar Egypte waar hij 1 week te Caïro (EG) verbleef. Vervolgens reisde betrokkene per vliegtuig door naar Turkije waar hij twee dagen te Istanbul (TUR) verbleef. Vervolgens reisde betrokkene per vliegtuig, met gebruik van zijn paspoort en een vals visum voor Frankrijk, door naar Frankrijk waar hij op 24.06.2016 geregistreerd werd omwille van illegale binnenkomst. Verder was betrokkene niet in staat om het desbetreffende paspoort en visum voor te leggen op het moment van zijn gehoor in België waardoor we zijn verklaring niet verder konden verifiëren. Betrokkene bevestigde dat zijn vingerafdrukken geregistreerd werden in Frankrijk en verklaarde dat hij geen asiel vroeg in Frankrijk maar dat zijn vingerafdrukken enkel in het kader van een controle op criminele activiteiten geregistreerd werden. Hij verklaarde in Frankrijk zo'n 20 dagen te Parijs (FR) te hebben verbleven om vervolgens per trein door te reizen naar België waar hij arriveerde op 20.06.2016 en asiel vroeg op 18.07.2016.

Tijdens zijn gehoor in België werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. Betrokkene stelde hieromtrent dat hij besloot in België asiel te vragen omdat hij via kennissen en de media vernam dat België een land is dat de mensenrechten hoog in het vaandel draagt en dat het de zwakken en kwetsbaren in de maatschappij helpt. Met betrekking tot een overdracht naar Frankrijk in het kader van Verordening 604/2013 uitte betrokkene verzet omwille van het feit dat hij stelde in Frankrijk te zijn aangehouden en opgesloten in de gevangenis enkel omwille van het feit dat hij zijn paspoort niet bij zich had. Hij verklaarde tijdens zijn detentie in Frankrijk te zijn geslagen, mishandeld en beledigd door de Franse politie en verklaarde tevens ook te zijn opgesloten tijdens de periode van de Ramadan waardoor zijn godsdienstige rechten niet gerespecteerd werden. Hij verklaarde daarom ook in Frankrijk beledigd te zijn geweest omwille van zijn religie.

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familieleden te hebben.

Op 24.08.2016 werd er voor betrokkene een overnameverzoek gericht aan de Franse instanties die op 02.09.2016 instemden met ons verzoek tot overname en met de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van de betrokkene op grond van artikel 13(1) van Verordening 604/2013. We wijzen er verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan.

Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie voor een bepaalde lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming Van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal -en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. We herhalen desbetreffend ook nogmaals dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Dit impliceert dan ook dat het feit dat betrokkene via kennissen vernam dat België een land is waar de mensenrechten hoog in het vaandel worden gedragen onvoldoende grond is voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Betrokkene verklaarde verder ook dat hij besloot in België asiel te vragen omdat; hij via de media vernam dat België een land is waar de mensenrechten hoog in het vaandel worden gedragen en dat het de zwakken en kwetsbaren in de maatschappij helpt. We benadrukken hierbij vooreerst dat Frankrijk, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Frankrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt en de mensenrechten daarbij ook hoog in het vaandel draagt. Daarnaast benadrukken we dat betrokkene in dit verband wijst naar berichten uit de media maar deze niet verder specificeert of concreet aanbrengt in het kader van zijn asielprocedure. We merken dan ook dat het niet kan nagegaan worden of de berichtgeving waarop betrokkene zich steunt zonder meer als objectief en accuraat kan worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermeldde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties.

Betreffende de verklaring van betrokkene dat hij geen asiel vroeg in Frankrijk merken we op dat zijn vingerafdrukkenonderzoek inderdaad een EURODAC-resultaat type 2 aantoonde waaruit af te leiden valt dat betrokkene omwille van illegale binnenkomst geregistreerd werd in Frankrijk en geen asiel vroeg daar. Daarnaast wordt dit ook bevestigd door het feit dat de Franse instanties met toepassing van artikel 13(1) van Verordening 604/2013 instemden met de overname van betrokkene. Dit artikel stelt: "wanneer is vastgesteld, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 22, lid 3, van deze verordening genoemde lijsten, inclusief de gegevens zoals bedoeld in

Verordening (EU) nr. 603/2013, dat een verzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij die lidstaat. Die verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden." De overname van betrokkene door de Franse autoriteiten op grond van artikel 13(1) van Verordening 604/2013 impliceert dan ook dat het feit dat betrokkene geen asiel vroeg in Frankrijk geen invloed heeft op de verantwoordelijkheid van de Franse instanties voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Daarnaast benadrukken we dat de overname op grond van bovenstaand artikel ook impliceert dat de betrokkene, na overdracht aan de Franse instanties, de mogelijkheid zal hebben om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen in Frankrijk. De Franse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderden naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal dan ook gemachtigd zijn te verblijven in Frankrijk in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Desbetreffend verwijzen we ook naar het rapport over Frankrijk van het mede door de 'European Council on Refugees and Exiles' (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Claire Salignat, Vérpnique Planès-Boissac, Barbara Joannon; "Asylum Information Database - Country Report: France"; up-to-date tot 27.11.2015; hierna AIDA-rapport genoemd; een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin wordt bevestigd dat personen, die in het kader van de "Dublin-Verordening" aan Frankrijk worden overgedragen en die voorafgaand geen asiel vroegen in Frankrijk, geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (p. 37, §7: "Concerning access to the asylum procedure upon return to France under the Dublin Regulation, these applications are treated in the same way as any other asylum applications."). We zijn er ons echter wel van bewust dat er in het bovenvermelde AIDA-rapport kanttekeningen worden geplaatst bij de capaciteit van de Franse opvangstructuren. Hieromtrent wensen we op te merken dat dit rapport tevens meldt dat de Franse overheid in alle departementen werk maakte van bijkomende opvangplaatsen (p. 74). Verder wijzen we op de recente wijzigingen in de Franse wetgeving ter zake in het kader van de volledige omzetting van de nieuwe opvangrichtlijn en die in werking trad vanaf januari 2016. De nieuwe wetgeving voorziet onder meer dat alle asielzoekers van materiële opvang zullen kunnen genieten en dat de toewijzing van opvangplaatsen nationaal zal worden gecoördineerd. Bovendien zullen de Franse autoriteiten tenminste zeven werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Met betrekking tot de verklaring van betrokkene dat hij in Frankrijk werd aangehouden en vastgehouden na zijn illegale binnenkomst benadrukken we dat de vasthouding en detentie van de betrokkene door de Franse instanties vanwege het illegaal overschrijden van de grens op zich geen inbreuk op artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceert. Betrokkene verklaarde verder ook te zijn geslagen, mishandeld en beledigd tijdens zijn vasthouding en verklaarde daarbij ook dat zijn godsdienstige rechten niet gerespecteerd werden. We benadrukken hieromtrent dat de betrokkene de omstandigheden van deze vermeende feiten niet verder duidt en geen elementen aanreikt die de vermeende feiten staven. De betrokkene laat in het ongewisse of het een eenmalig incident betrof of dat hij vaker werd geslagen en in welke concrete context deze feiten plaatsvonden. Zo wordt er geen melding gemaakt dat ze eventueel plaatsvonden in een context van verzet. Uit de verklaringen van betrokkene kan dan ook niet worden afgeleid dat de door de Franse politie gebruikte dwang eventueel gerechtvaardigd was in bepaalde omstandigheden. Artikel 3 van het EVRM waarborgt het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit en het geweldsmonopolie van de politie staat in delicaat evenwicht met deze individuele grondrechten. Van de politie mag derhalve worden verwacht dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel en moet worden overwogen of het doel niet met een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de bovenvermelde fundamentele beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid in het geval van de betrokkene door de Franse instanties met voeten werden getreden. Met betrekking tot de verklaring van betrokkene dat zijn godsdienstige rechten niet gerespecteerd werden door de Franse autoriteiten benadrukken we dat, zoals hierboven reeds vermeld, de Franse instanties partij zijn bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens. Op basis van artikel 9 van het EVRM kunnen we dan ook besluiten dat de Franse instanties de vrijheid van godsdienst effectief respecteren en ondersteunen. Daarnaast merken we op dat het feit dat betrokkene tijdens de periode van de Ramadan werd vastgehouden door de Franse instanties geen inbreuk impliceert op artikel 9 van het EVRM. Daarnaast benadrukken we ook dat betrokkene het feit dat zijn godsdienstige rechten niet gerespecteerd werden ook niet verder duidt of staft aan de hand van concrete elementen. Verder

wijzen we er op dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Franse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de Betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties. Tot slot wensen we in dit verband ook nogmaals te verwijzen naar het hierboven vermelde AIDA-rapport over Frankrijk waarin geen melding wordt gemaakt van structurele situaties van geweld, mishandeling en belediging op basis van religie van asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen door de Franse instanties.

Tot slot merken we op dat betrokkene tijdens zijn gehoor stelde geen medische problemen te hebben en dat hij tot op heden in het kader van zijn asielprocedure in België geen medische attesten of andere documenten aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheid van betrokkene een overdracht aan Frankrijk zouden verhinderen of dat hij door overdracht aan Frankrijk vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast zijn er tevens geen aanwijzingen dat betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen, zo hebben asielzoekers in Frankrijk toegang tot het nationale stelsel van ziekteverzekering. Desbetreffend verwijzen we tevens ook opnieuw naar het hierboven reeds vermelde AIDA-rapport dat stelt dat asielzoekers, net zoals andere burgers van derde landen, toegang hebben tot gezondheidszorg op basis van het systeem van de universele ziekteverzekering (CMU), waarbij asielzoekers tevens vrijgesteld zijn van de verplichting om minstens drie maanden in Frankrijk te hebben verbleven die voor andere burgers van derde landen wel van toepassing is. Daarnaast beschikt Frankrijk ook over het systeem van medische staatshulp (AME) na een verblijf van minstens drie maanden in Frankrijk. Tevens zullen de Franse autoriteiten ten minste zeven dagen op voorhand in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17 van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Franse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 13(1) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Franse autoriteiten.“

1.6. De verzoekende partij wordt op 6 december 2016 overgedragen aan Frankrijk.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verzoekende partij een exceptie van onontvankelijkheid van de vordering op wegens gebrek aan belang. Zij zet haar exceptie uiteen als volgt:

“Verzoekende partij werd op 06.12.2016 overgedragen aan Frankrijk.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de

invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198-413).

3/14

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Dit belang dient persoonlijk en rechtstreeks te zijn (zie o.m. R.v.St. nr. 66.657bis dd. 10 juni 1997; R.v.St. nr. 66.659 dd. 10 juni 1997).

In casu werd op 18.11.2016 een beslissing houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) genomen ten aanzien van de verzoekende partij.

Verzoekende partij is op 06.12.2016 overgedragen aan Frankrijk, wat betekend dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgevoerd en hierdoor uit het rechtsverkeer is verdwenen, terwijl verzoekende partij nalaat aan te geven welk belang zij nog zou hebben bij een verblijf in België, nu kan worden aangenomen dat verzoekende partij haar asielrelaas zal hebben uiteengezet ten aanzien van de Italiaanse asielinstanties.

In deze omstandigheden is het nochtans aan verzoekende partij om aan te tonen welk voordeel zij nog heeft bij onderhavige procedure (zie R.v.V. nr. 72 796 van 6 januari 2012; zie ook R.v.V. nr. 49 692 van 18 oktober 2010). Verzoekende partij toont echter niet aan welk belang zij nog zou kunnen hebben bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Verzoekende partij gaat hier zelfs niet op in.

De vordering dient dan ook onontvankelijk te worden verklaard bij gebrek aan belang.

Het is dan ook louter subsidiair dat de verweerder infra nog antwoordt op de door verzoekende partij ontwikkelde middelen."

3.2. De raadsheer van de verzoekende partij, gewezen op voormelde exceptie ter terechtzitting, stelt, zoals blijkt uit het PV van terechtzitting van 10 februari 2017, dat *"het een Dublin-zaak betreft waarbij twee onderscheiden beslissingen op basis van verschillende rechtsgronden werden genomen en wijst op rechtspraak van de Raad d.d. 19 december 2013. Het bevel is uitgevoerd en bijgevolg uitgedoofd. In het kader van de Dublin-procedure blijft verzoekende partij haar belang behouden zoals in het verzoekschrift uitgelegd. Zij meent dat artikel 2 van de Dublin III – Verordening voorrang heeft op andere criteria en bij een eventuele vernietiging is België ertoe gehouden verzoekende partij onmiddellijk terug te nemen."*

3.3. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de beslissing tot weigering van verblijf kwalificeert als "eerste bestreden beslissing" en de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten als "tweede bestreden beslissing" (verzoekschrift p. 3/19). Bij het belang *ratione materiae* wijst de verzoekende partij er op dat beide bestreden beslissingen nadelen inhouden voor de verzoekende partij. De verzoekende partij wijst er voorts op dat de tweede bestreden beslissing, bij uitvoering, uitdooft waardoor het beroep, in zoverre het de tweede bestreden beslissing betreft, zonder voorwerp is. De verzoekende partij betoogt dat zij daarentegen, bij het uitvoeren van de tweede bestreden beslissing, haar belang behoudt in de voortzetting van de procedure tegen de eerste bestreden beslissing. Zij wijst er op dat de verwerende partij niet betwist dat in de bestreden beslissing toepassing wordt gemaakt van de Dublin III-Verordening. Zij stelt dat deze Verordening in de wet boven de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) staat en dat uit de samenlezing van de artikelen 29,3 en 30,2 van de Dublin III-Verordening volgt dat zij haar belang behoudt daar bij een eventuele vernietiging de verwerende partij ertoe gehouden is om de verzoekende partij onmiddellijk terug te nemen en dit op eigen kosten.

3.4. Uit informatie in het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 6 december 2012 werd overgebracht naar Frankrijk.

3.5. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht

worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198-413). Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De

vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren. De Raad wijst er op dat het belang moet bestaan op het tijdstip waarop de vordering wordt ingeleid en op het ogenblik waarop de zaak wordt behandeld.

3.6. Gevraagd naar het belang bij het onderhavige beroep, stelt de advocaat van de verzoekende partij ter terechtzitting van 10 februari 2017 dat het bevel is uitgevoerd en aldus is uitgedoofd. Ook in het verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat bij uitvoering van de tweede bestreden beslissing, *in casu* het bevel om het grondgebied te verlaten, deze beslissing uitdooft waardoor het beroep in zoverre het de tweede bestreden beslissing betreft, zonder voorwerp wordt.

Een nietigverklaring van enkel de bevelscomponent van de bestreden beslissing kan, gezien de uitvoering ervan, aan de verzoekende partij geen nut meer opleveren. Zij getuigt bijgevolg niet meer van het rechtens vereiste belang bij de vernietiging ervan.

Het beroep, in zoverre het is gericht tegen de bevelscomponent, is daarom onontvankelijk wegens gebrek aan het rechtens vereiste belang.

3.7. De verzoekende partij meent dat ondanks de overdracht naar Frankrijk haar belang bij het beroep tegen de beslissing tot weigering van verblijf behouden blijft.

De Dublin III-Verordening bepaalt in artikel 29, lid 3 als volgt:

“Indien een persoon ten onrechte is overgedragen of indien een overdracht besluit in beroep of na bezwaar wordt vernietigd nadat de overdracht heeft plaatsgevonden, neemt de lidstaat die de overdracht heeft verricht, de betrokkene onmiddellijk terug.”

Uit deze bepaling blijkt dat het actueel belang, ondanks de overdracht, kan worden aangenomen.

3.8. Dienvolgens kan het beroep enkel ontvankelijk verklaard worden voor de eerste bestreden beslissing, dit is de beslissing van 23 november 2016 waarbij het verblijf aan de verzoekende partij geweigerd wordt. De opgeworpen middelen in het verzoekschrift zullen dan ook enkel besproken worden in zoverre zij gericht zijn tegen de “eerste bestreden beslissing”, hierna “de bestreden beslissing”.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In wat kan beschouwd worden als een eerste middel voert de verzoekende partij, ten aanzien van de beslissing tot weigering van verblijf, de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 2, g) van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in samenhang gelezen met artikel 1 (A) 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag) en artikel 18 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) *iuncto* artikel 13 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn) en artikel 17 van de Dublin III-Verordening.

4.1.1. De verzoekende partij zet voormeld middel uiteen als volgt:

“3.1.2. De eerste bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

(...)

3.1.3. De eerste bestreden beslissing schendt artikel 48/3 van voormelde Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met artikel 1(A)2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zoals gewijzigd en artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 juncto artikel 13 van voormelde Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 en artikel 17 van de voormelde Dublin III-verordening van 26 juni 2013 om de volgende redenen.

De soevereiniteit van een Staat is de conditio sine qua non om als een Hoge Verdragsluitende Partij tot een verdrag te kunnen toetreden en deze te ondertekenen.

De Staat staat hierbij met betrekking tot de punten die in het verdrag worden geregeld haar soevereiniteit af en is door de verplichtingen die het verdrag haar oplegt gehouden. In casu is dit de verplichting om de vraag om asiel sensu stricto te onderzoeken. Verzoekende partij kan zich middels artikel 48/3 van voormelde Wet van 15 december 1980 rechtstreeks op artikel 1(A)2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zoals gewijzigd beroepen.

De Europese Unie is geen Hoge Verdragsluitende partij bij Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zoals gewijzigd. Het Protocol nr. 24 in zake asiel voor onderdanen van de Lidstaten van de Europese Unie bij het Verdrag van de Europese Unie eerbiedigt “de uiteindelijke doelstellingen van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zoals gewijzigd betreffende de status van vluchtelingen” voor Unieburgers. A fortiori dient zij hetzelfde verdrag te eerbiedigen voor onderdanen van derde landen in casu verzoekende partij. Het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zoals gewijzigd vormt de hoeksteen van het internationale rechtsstelsel ter bescherming van vluchtelingen (Considerans (4) van voormelde Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011). Het Europees asielstelsel stoelt op de volledige en niet-restrictieve toepassing van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 zoals aangevuld door het Protocol van New York van 31 januari 1967 (Considerans (3) van voormelde Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011).

Verwerende partij kan geen gebruik maken de Dublin III-verordening als escape clause op haar soevereiniteit wat de vraag om asiel sensu stricto betreft waarvan de onderzoeksplicht via artikel 48/3 van voormelde Wet van 15 december 1980 rechtstreeks in het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 wortelt en onrechtstreeks via de artikelen 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 juncto artikel 13 van voormelde Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011.

De Dublin III-verordening van 26 juni 2013 kan de verplichting om de vraag om asiel sensu stricto te behandelen die het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 aan verwerende partij als Hoge Verdragsluitende Partij oplegt niet wijzigen en verwerende partij kan zich er niet van ontdoen middels de Dublin III-verordening.

Verwerende partij kan enkel gebruik maken van de Dublin III-verordening van 26 juni 2013 nadat zij haar heeft uitgesproken over de vraag om asiel sensu stricto en enkel en exclusief met betrekking tot de subsidiaire bescherming dat in wezen een Europeesunierechtelijke uitbreiding van de internationale asielbescherming sensu stricto is en daarmee door het Europeesunierecht wordt beheerst. De subsidiaire bescherming of asielbescherming sensu lato (internationale bescherming tegen: doodstraf of executie, foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing en ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (art. 15 van voormelde Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011) is subsidiair of letterlijk ondergeschikt internationaal beschermingsrecht dat pas en cascade toepassing vindt.

Het kernartikel van de Dublin III-verordening van 26 juni 2013 is artikel 17 dat de soevereiniteit van verwerende partij intact laat.

Verwerende partij heeft zich in casu niet over de vraag om asiel sensu stricto van verzoekende partij uitgesproken vóór haar toepassing van de Dublin III-verordening van 26 juni 2013 en schendt hierdoor het recht op asiel van verzoekende partij gegarandeerd door artikel 48/3 van voormelde Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met artikel 1(A)2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zoals gewijzigd en artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7

december 2000 juncto artikel 13 van voormelde Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 en artikel 17 van de voormelde Dublin III-verordening van 26 juni 2013.

Schending van de voormelde artikelen.

In onderhavig beroep heeft uw Raad als annulatierechter geen onderzoeksbevoegdheid noch kan zij haar beslissing in de plaats van verwerende partij stellen waardoor uw Raad enkel kan vaststellen dat verwerende partij de wet en haar wettelijke en positieve onderzoeksplicht niet heeft nageleefd en dat dit gebrek niet kan worden hersteld.

De motieven van de bestreden beslissing zijn daarom kennelijk niet deugdelijk en kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

Schending van de wet en de motiveringsplicht.

Schending van de ingeroepen middelen.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij redelijkerwijze niet tot de bestreden beslissing komen. De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd.”

4.1.2. Het middel is onontvankelijk voor zover de schending wordt opgeworpen van artikel van artikel 2, g) van de Dublin III-Verordening aangezien niet *in concreto* wordt uitgelegd op welke wijze de bestreden beslissing voormelde bepaling schendt. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

4.1.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft gesteld, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden weigeringsbeslissing geeft duidelijk de determinerende motieven aan op grond waarvan deze beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden weigeringsbeslissing wordt zo verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, met name artikel 13 (1) van de Dublin III-Verordening en artikel 51/5 van de vreemdelingenwet, en het feit dat de vingerafdrukken van de verzoekende partij wegens illegale binnenkomst reeds werden geregistreerd in Frankrijk en de Franse instanties op 2 september 2016 instemden met het verzoek tot overname en de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming op grond van artikel 13 (1) van de Dublin III-Verordening.

Verder verduidelijkt de verwerende partij aangaande het vluchtelingenverdrag het volgende: “We wijzen er verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie voor een bepaalde lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot

Bescherming Van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal -en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. (...) We benadrukken hierbij vooreerst dat Frankrijk, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Frankrijk het beginsel van non- refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt en de mensenrechten daarbij ook hoog in het vaandel draagt.”

Vervolgens is de verwerende partij *in concreto* nagegaan of een overdracht van de verzoekende partij aan Frankrijk een schending kan uitmaken van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest en dit in het licht van de concrete verklaringen van de verzoekende partij tijdens haar Dublinverhoor en in het licht van gezaghebbende rapporten over Frankrijk aangaande de asielprocedure en de opvangsituatie van asielzoekers.

De Raad acht de motieven van de verwerende partij aangaande de verhouding tussen het vluchtelingenverdrag en de Dublin III-Verordening draagkrachtig en deugdelijk, zodat een schending van de motiveringsplicht in de zin die de verzoekende partij aanvoert, niet kan worden aangenomen.

De inhoud verschaft de verzoekende partij het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de aangehaalde bepalingen of van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

4.1.4. Artikel 1 (A) van het vluchtelingenverdrag betreft de definitie van de term “vluchteling”.

Artikel 18 van het Handvest bepaalt:

“Het recht op asiel is gegarandeerd met inachtneming van de voorschriften van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen, en overeenkomstig het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap.”

Artikel 13 van de Kwalificatierichtlijn luidt als volgt:

“Verlening van de vluchtelingenstatus

De lidstaten verlenen de vluchtelingenstatus aan een onderdaan van een derde land of staatloze die de hoofdstukken II en III als vluchteling wordt erkend.”

Artikel 17 van de Dublin III-Verordening stelt vervolgens:

“Discretionaire bepalingen

1. In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.

De lidstaat die besluit een verzoek om internationale bescherming op grond van dit lid in behandeling te nemen, wordt de verantwoordelijke lidstaat en neemt de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich.

Indien van toepassing, stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, de lidstaat die een procedure uitvoert waarbij de verantwoordelijke lidstaat wordt bepaald, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname van de verzoeker is gericht,

daarvan in kennis door middel van het „DubliNet”, het netwerk voor elektronische communicatie dat tot stand is gebracht bij artikel 18 van Verordening (EG) nr. 1560/2003.

De lidstaat die op grond van dit lid verantwoordelijk wordt, vermeldt dit feit onmiddellijk in Eurodac, overeenkomstig Verordening (EU) nr. 603/2013 door het vermelden van de datum waarop het besluit tot behandeling van het verzoek genomen werd.

2. De lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming is gedaan en die bepaalt welke lidstaat verantwoordelijk is, of de verantwoordelijke lidstaat, kan, te allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde is genomen, een andere lidstaat vragen een verzoeker over te nemen teneinde familiërelaties te verenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden, ook wanneer die laatste lidstaat niet verantwoordelijk is volgens de in de artikelen 8 tot 11 en 16 vastgelegde criteria. De betrokkenen moeten hiermee schriftelijk instemmen.”

Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1 De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.

§2 [...]

§3 [...]

§4 [...]

§5 [...].”

De verzoekende partij voert een betoog gestoeld op de soevereiniteit van de staat. Zij wijst erop dat zij zich middels artikel 48/3 van de vreemdelingenwet rechtstreeks op artikel 1(A)2 van het vluchtelingenverdrag kan beroepen. Zij stipt aan dat de Europese Unie het vluchtelingenverdrag moet eerbiedigen en wijst hiervoor op de consideransen 3 en 4 van de Kwalificatierichtlijn die erop wijzen dat het Europees asielstelsel stoelt op een volledige en niet-restrictieve toepassing van het vluchtelingenverdrag en dat dit verdrag de hoeksteen vormt van het internationale rechtsstelsel ter bescherming van vluchtelingen. De verzoekende partij wijst erop dat uit het vluchtelingenverdrag blijkt dat een onderzoeksplicht rust op de verwerende partij van de asielaanvraag *“sensu stricto”* nu artikel 48/3 van de vreemdelingenwet wortelt in het vluchtelingenverdrag en onrechtstreeks in artikel 18 van het Handvest en artikel 13 van de Kwalificatierichtlijn. De Dublin III-Verordening zou door de verwerende partij niet als *“escape clause”* kunnen worden gebruikt om niet tegemoet te komen aan zijn verplichting de asielaanvraag te onderzoeken. De verwerende partij zou pas van de Dublin III-Verordening gebruik kunnen maken nadat zij zich heeft uitgesproken over de asielaanvraag *“sensu stricto”* en enkel en exclusief met betrekking tot de subsidiaire bescherming of asielbescherming *“sensu lato”*. Volgens de verzoekende partij is artikel 17 het kernartikel van de Dublin III-Verordening nu dit artikel de soevereiniteit van de verwerende partij intact laat. Nu de verwerende partij niet eerst de vraag om asiel in het licht van de status van vluchteling heeft onderzocht alvorens toepassing te maken van de Dublin III-Verordening zouden de voormelde bepalingen zijn geschonden. De Raad zou enkel kunnen vaststellen dat de verwerende partij de wet en haar wettelijke en positieve onderzoeksplicht niet heeft nageleefd. De motieven zouden kennelijk niet deugdelijk zijn en de bestreden beslissing niet kunnen schragen hetgeen eveneens een schending inhoudt van de motiveringsplicht. Zij meent dat uit voorgaande blijkt dat de verwerende partij niet redelijkerwijze tot de bestreden beslissing kon komen.

De verzoekende partij kan geenszins dienstig voorhouden als zou respect voor het bepaalde in het vluchtelingenverdrag en in artikel 18 van het Handvest per definitie en in elk geval inhouden dat de verwerende partij toepassing moet maken van de discretionaire bepaling zoals neergelegd in artikel 17 van de Dublin III-Verordening en zich zou moeten uitspreken over de asielaanvraag ten gronde alvorens toepassing te maken van de Dublin III-Verordening. Een dergelijk standpunt gaat voorbij aan de essentie van de Dublin III-Verordening die er juist in bestaat om met het volle respect voor het vluchtelingenverdrag en voor het recht op asiel te bepalen *“welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend”*, zoals de titel het zelf stelt. De verzoekende partij gaat met haar stelling ook volledig voorbij aan het interstatelijk vertrouwensbeginsel, ook al betreft dit een weerlegbaar vermoeden.

Zo verwijzen niet enkel de consideransen uit de Kwalificatierichtlijn naar de primordiale rol van het vluchtelingenverdrag, maar eveneens considerans 3 van de Dublin III-Verordening waarin de Raad leest:

“De Europese Raad is bij zijn bijzondere bijeenkomst van 15 en 16 oktober 1999 in Tampere overeengekomen te werken aan de instelling van het CEAS dat stoelt op de volledige en niet-restrictieve toepassing van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, aangevuld bij het Protocol van New York van 31 januari 1967 (hierna „het Verdrag van Genève” genoemd), en zo te waarborgen dat niemand naar het land van vervolging wordt teruggestuurd, dus het beginsel van non-refoulement te handhaven. Onverminderd de verantwoordelijkheidscriteria die in deze verordening zijn opgenomen, worden de lidstaten, die alle het beginsel van non-refoulement eerbiedigen, in dit verband beschouwd als veilige landen voor onderdanen voor derde landen.”

Het recht op asiel zoals neergelegd in artikel 18 van het Handvest wordt eveneens opgenomen in de 39ste considerans van de Dublin III-Verordening:

“Deze verordening is opgesteld met inachtneming van de grondrechten en de beginselen die met name in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie worden erkend. Deze verordening is met name gericht op volledige waarborging van het recht op asiel dat wordt gegarandeerd door artikel 18 van het Handvest, en van de rechten die worden erkend bij de artikelen 1, 4, 7, 24 en 47 daarvan. Deze verordening dient derhalve dienovereenkomstig te worden toegepast.”

De verhouding tussen het respect voor het vluchtelingenverdrag, artikel 18 van het Handvest en de Dublin III-Verordening werd door het Hof van Justitie van de Europese Unie reeds toegelicht in het arrest N.S. en M.E. tegen Secretary of State for the Home Department van 21 december 2011, nr. C-411/10 en C-493/10, waarnaar de verwerende partij ook terecht verwijst.

Dit arrest stelt onder meer als volgt:

“75. Het gemeenschappelijk Europees asielstelsel stoelt op de volledige en niet-restrictieve toepassing van het Verdrag van Genève en op de garantie dat niemand naar het land van vervolging wordt teruggestuurd. In artikel 18 van het Handvest en in artikel 78 VWEU is bepaald dat het Verdrag van Genève en het Protocol van 1967 in acht worden genomen (zie arresten van 2 maart 2010, Salahadin Abdulla e.a., C-175/08, C-176/08, C-178/08 en C-179/08, Jurispr. blz. I- 1493, punt 53, en 17 juni 2010, Bolbol, C-31/09, Jurispr. blz. I-5539, punt 38).

76 Zoals in punt 15 van het onderhavige arrest is opgemerkt, vermelden de diverse voor de hoofdgedingen relevante verordeningen en richtlijnen dat zij de grondrechten en de in het Handvest erkende beginselen in acht nemen.

77 Voorts is het vaste rechtspraak dat de lidstaten niet alleen hun nationale recht conform het Unierecht moeten uitleggen, maar er ook op moeten toezien dat zij zich niet baseren op een uitlegging van een tekst van afgeleid recht die in conflict zou komen met de door de rechtsorde van de Unie beschermde grondrechten of met de andere algemene beginselen van Unierecht (zie in die zin arresten van 6 november 2003, Lindqvist, C-101/01, Jurispr. blz. I-12971, punt 87, en 26 juni 2007, Orde van Franstalige en Duitstalige balies e.a., C-305/05, Jurispr. blz. I-5305, punt 28).

78 Uit een onderzoek van de teksten die het gemeenschappelijk Europees asielstelsel vormen blijkt dat dit stelsel is opgezet in een context waarin mag worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen, ongeacht of het om lidstaten of derde landen gaat, de grondrechten eerbiedigen, daaronder begrepen de rechten die het Verdrag van Genève, het Protocol van 1967 of het EVRM als grondslag hebben, en dat er in dit opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan.”

Verder stelt dit arrest eveneens:

“Het Unierecht staat in de weg aan de toepassing van een onweerlegbaar vermoeden dat de op basis van artikel 3, lid 1, van verordening nr. 343/2003 verantwoordelijke lidstaat de grondrechten van de Europese Unie eerbiedigt.

Artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie moet aldus worden uitgelegd dat de lidstaten, daaronder begrepen de nationale rechterlijke instanties, een asielzoeker niet aan de „verantwoordelijke lidstaat” in de zin van verordening nr. 343/2003 mogen overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van deze bepaling. Onder voorbehoud van de door artikel 3, lid 2, van verordening nr. 343/2003 geboden mogelijkheid om het verzoek zelf te behandelen moet, wanneer een asielzoeker niet kan worden overgedragen aan een andere lidstaat van de Europese Unie en wanneer blijkt dat deze staat op basis van de criteria van hoofdstuk III van deze verordening de verantwoordelijke

lidstaat is, de lidstaat die de asielzoeker diende over te dragen het onderzoek van de criteria van dit hoofdstuk voortzetten, teneinde na te gaan of aan de hand van een van de verdere criteria kan worden vastgesteld dat een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

Van belang is echter dat de lidstaat waar de asielzoeker zich bevindt, erop toeziert dat hij een situatie waarin de grondrechten van de asielzoeker zijn geschonden, niet erger maakt door de procedure om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen, onredelijk lang te laten duren. Zo nodig dient hij het verzoek zelf te behandelen overeenkomstig artikel 3, lid 2, van verordening nr. 343/2003. 3) De artikelen 1, 18 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie leiden niet tot een ander antwoord. (eigen benadrukken)”

Dit standpunt werd later eveneens bevestigd door het Hof van Justitie in het arrest Puid van 14 november 2013, C-4/11. Zo stelt dit arrest:

“Wanneer de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de aan het systeem gerelateerde tekortkomingen van de asielprocedure en van de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de lidstaat die aanvankelijk als verantwoordelijke lidstaat was aangewezen aan de hand van de criteria genoemd in hoofdstuk III van verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend, ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de betrokken asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie – en het staat aan de verwijzende rechterlijke instantie om dit na te gaan –, mag de lidstaat die bepaalt welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, de asielzoeker niet overdragen aan de lidstaat die aanvankelijk als verantwoordelijke lidstaat was aangewezen, en moet hij, onder voorbehoud van de mogelijkheid om het verzoek zelf te behandelen, de criteria van dit hoofdstuk verder hanteren om na te gaan of een andere lidstaat volgens een van die criteria kan worden aangewezen als lidstaat die verantwoordelijk is om het asielverzoek te behandelen of, indien dat niet kan, volgens artikel 13 van die verordening. In een dergelijke situatie impliceert de onmogelijkheid om een asielzoeker over te dragen aan de lidstaat die aanvankelijk als verantwoordelijke lidstaat was aangewezen, als zodanig echter niet dat de lidstaat die bepaalt welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, op grond van artikel 3, lid 2, van verordening nr. 343/2003 verplicht is dat verzoek zelf te behandelen.”

Recent stelde het Hof van Justitie nog aangaande artikel 17 van de Dublin III-Verordening dat zelfs bij afwezigheid van een ernstige vrees voor systeemfouten in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke lidstaat, de overdracht van een asielzoeker in het kader van de Dublin III-Verordening slechts kan plaats hebben in omstandigheden die uitsluiten dat door de overdracht de betrokken asielzoeker wordt blootgesteld aan een ernstig en reëel risico op onmenselijke en vernederende behandelingen, in de zin van artikel 4 van het Handvest. Het Hof van Justitie zegt weliswaar dat dit geen afbreuk doet aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17 (1) van de Dublin III-Verordening houdt evenwel volgens het Hof niet in dat de overdragende lidstaat is gehouden tot toepassing van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Republika Slovenija, C 578/16 PPU).

Kort samengevat blijkt dus uit de rechtspraak van het Hof van Justitie dat een schending van artikel 4 van het Handvest in geval van overdracht aan een andere lidstaat niet kan worden getolereerd, noch in de situatie van systeemfouten in de asielprocedure en opvangvoorzieningen, noch omwille van omstandigheden eigen aan de zaak, maar het Hof van Justitie bevestigt wel met klem het principe van het (weerlegbaar) vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en is steeds voorzichtig geweest in de gevolgen die dit heeft voor de lidstaat die vaststelt dat een overdracht een schending kan inhouden van voormeld artikel. Het Hof van Justitie stelt immers in de voormelde arresten vast dat de lidstaat in zo'n geval vooreerst op zoek kan gaan naar een andere lidstaat die verantwoordelijk zou kunnen zijn en “zo nodig” zelf de verantwoordelijkheid opneemt.

Bijgevolg kan de verzoekende partij geenszins in haar theorie worden gevolgd als zou een lidstaat er omwille van het bepaalde in het vluchtelingenverdrag, in artikel 18 van het Handvest, in artikel 13 van de Kwalificatierichtlijn of in artikel 17 van de Dublin III-Verordening steeds en altijd toe gehouden zijn een onderzoek van de asielaanvraag te doen, alvorens te gaan bepalen welke lidstaat voor die taak verantwoordelijk is. Het is enkel zo dat de Dublin III-Verordening als afgeleid recht moet worden uitgelegd op een wijze die niet in conflict komt met de door de rechtsorde van de Unie beschermde grondrechten (cf. § 77 van het voormeld arrest C-411/10 en C-493/10). Bijgevolg moest de verwerende partij overgaan tot een zorgvuldig onderzoek of de overdracht naar Frankrijk in lijn is met de

grondrechten zoals het recht op asiel dat steun vindt in artikel 18 van het Handvest en met het non-refoulementbeginsel als kernbepaling van het vluchtelingenverdrag. Het recht op asiel sluit evenwel geenszins per definitie uit dat lidstaten de mogelijkheid behouden om vreemdelingen over te dragen aan een andere lidstaat, omdat die verantwoordelijk is voor het onderzoek naar de noodzaak aan bescherming.

Een toepassing maken van de Dublin III-Verordening pas nadat de lidstaat eerst zelf het onderzoek naar de vluchtelingenstatus heeft gedaan, zoals de verzoekende partij voorstelt, is zinloos nu een lidstaat door een onderzoek te doen naar de grond van de asielaanvraag juist de verantwoordelijkheid voor het onderzoek op zich heeft genomen en hiermee erkent de verantwoordelijke lidstaat te zijn.

Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, dat rechtstreeks verwijst naar het vluchtelingenverdrag, leidt niet tot een andere conclusie.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing gestoeld is op een incorrecte feitenvinding. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is.

4.1.5. Een schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in samenhang gelezen met artikel 1(A)2 van het vluchtelingenverdrag en artikel 18 van het Handvest in samenhang gelezen met artikel 13 van de Kwalificatierichtlijn en artikel 17 van de Dublin III-Verordening of van de motiveringsplicht blijkt niet.

Het eerste middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

4.2. Met betrekking tot de tweede bestreden beslissing voert de verzoekende partij, in wat kan beschouwd worden als een tweede middel, de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 2 van de vreemdelingenwet in samenhang gelezen met de artikelen 3 en 13 van het EVRM en artikel 4 *iuncto* artikel 17 van de richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (hierna: de Opvangrichtlijn), van artikel 47 van het Handvest alsook van het zorgvuldigheidsbeginsel.

4.2.1. Haar tweede middel licht de verzoekende partij toe als volgt:

“3.2.2. Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing als volgt:

(...)

Verder concludeert verwerende partij dat artikel 3 EVRM niet wordt geschonden en betrokkene niet in het bezit is van de nodige binnenkomstdocumenten waardoor zij het grondgebied dient te verlaten.

3.2.3 In casu schendt de tweede bestreden beslissing de ingeroepen middelen om de volgende redenen.

Het beleid dat verwerende partij voert: maximaal afstoten van asielzoekers (zie stuk nr. 3) gaat regelrecht in tegen het beginsel van het interstatelijk vertrouwensbeginsel waardoor Frankrijk kennelijk niet kan vertrouwen op de andere Lidstaten in casu verwerende partij voor ontvangst en opvang.

In tegenstelling tot wat verwerende partij in de tweede bestreden beslissing voorhoudt als zou verzoekende partij geen medische problemen kennen legt laatstgenoemde medische documenten neer die haar psychische problemen bewijzen en aantonen dat verwerende partij hiervan op de hoogte was vóór zij de tweede bestreden beslissing nam: het administratief personeel rapporteerde over de psychische problemen vanaf 17 november 2016 (zie stuk nr. 5).

Verwerende partij maakt een verkeerde lezing van het AIDA, Country Report: France van december 2015 dat uitdrukkelijk stelt dat Frankrijk voor vreemdelingen de toegang tot de gezondheidszorg beperkt en deze tijdens de eerste drie maanden onder het AME-systeem niet verleent en geen wettelijke bepaling kent die aan vreemdelingen het recht op medische hulp voor geestesgezondheid verleent (zie stuk nr. 4).

Verwerende partij kreeg over deze noodzakelijk medische verzorging in opvang geenszins enige bevestiging van de Franse overheden. Verder houdt verwerende partij vast aan algemene bronnen zonder verdere concrete controle op maat van verzoekende partij waaruit een gebrek aan nauwkeurig en volledig onderzoek van het geval van verzoekende partij blijkt (R.v.V. 3 juni 2016 nr. 169.039).

Bovendien is verzoekende partij door haar psychische aandoening een kwetsbare persoon waardoor verwerende partij extra zorgvuldig moet nagaan of zij bij verplichte terugbrenging wel aangepaste opvang zal krijgen.

Wanneer verzoekende partij naar Frankrijk wordt overgebracht dan loopt zij het reëel risico om geen medische verzorging in opvang te krijgen wat mensonwaardig is.

Bij gebrek leidt de tweede bestreden beslissing kennelijk tot hardheidsdrempeloverschrijdende mishandeling.

Verwerende partij mag geen kandidaat asielzoekers uitwijzen indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen tot onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de aangezochte Lidstaat aannemelijk maken dat door overdracht verzoekende partij een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling (EHVJ 21 december 2011, nrs. C-411/10 en C-493/10).

Verwerende partij citeert zelf de rechtspraak en geeft hiermee aan van deze verplichting op de hoogte te zijn.

Verzoekende partij toont aan dat zij dit risico op mishandeling reëel loopt (geen medische verzorging in opvang; zie bespreking hierboven) en voldoet hiermee aan haar bewijslast terwijl verwerende partij hierover niet onwetend kan zijn minstens moet zij hierover vanuit haar wettelijke opdracht en bevoegdheid op de hoogte zijn.

Een "reëel risico" betekent een kans zonder dat enige zekerheid vereist is (anders is er geen sprake van een kans) die persoonlijk, voorzienbaar en actueel is: verwerende partij weet dat verzoekende partij als asielzoeker vandaag bij terugbrenging naar de aangezochte Lidstaat een kans medische verwaarlozing meer dan reëel.

Concreet volstaat dat verwerende partij zich hierover eenvoudig informeert en verder geeft de wetgever haar als bevoorrechte partij in de zin van artikel 3 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen toegang tot de aangehaalde relevante informatie om dit te kunnen weten.

Om voorgaande redenen handelt verwerende partij willens nillens onzorgvuldig.

Schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Het niet in bezit zijn van de documenten vereist in artikel 2, al. 1 van voormelde Wet van 15 december 1980 leidt niet verplicht tot het niet toelaten van de asielzoeker op het Belgisch grondgebied.

Artikel 2, al. 2 van voormelde Wet van 15 december 1980 verduidelijkt immers dat: "De minister of zijn gemachtigde kan een vreemdeling die geen enkele van de in het voorgaande lid bepaalde documenten bezit, toestaan België binnen te komen, zulks op grond van bij Koninklijk Besluit vastgestelde regelen." (eigen onderlijning).

De loutere verwijzing naar artikel 2 van voormelde Wet van 15 december 1980 is daarom op zich geen dragend motief van de bestreden beslissing.

Artikel 71/3, § 3 van voormelde Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 luidt als volgt: "Wanneer de asielzoeker overgedragen moet worden aan de Verantwoordelijke Staat en hem het verblijf in het Rijk geweigerd werd, ontvangt hij een bevel om het grondgebied te verlaten en wordt hij in het bezit gesteld van een doorlaatbewijs overeenkomstig het model bijlage 10bis of bijlage 10ter."

Het motief dat verzoekende partij het verblijf werd geweigerd volstaat dus niet op zich om de bestreden beslissing te schragen: verwerende partij moet eveneens cumulatief aantonen dat zij verplicht is ("moet") om verzoekende partij terug te sturen naar de "verantwoordelijke Staat".

Verwerende partij laat na deze verplichting aan te tonen minstens kan het argument van de Dublin III-regeling niet gelden als verplichting.

De Dublin III-regeling raakt niet aan de soevereiniteit van verwerende partij om het mechanisme van de "verantwoordelijke lidstaat" naast zich neer te leggen integendeel considerans 11 van de Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de Lidstaten wordt ingediend (herschikking) verplicht haar om dit mechanisme naast zich neer te leggen wanneer onder andere niet aan de Europese standaarden van opvang in de zin van voormelde Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 kan worden voldaan door de "verantwoordelijke Lidstaat".

Voormelde Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 houdt de Lidstaten in considerans 26 er aan dat zij samenwerken op het gebied van opvang van de verzoekers en dat de nationale opvangregelingen doeltreffend werken (considerans 26) zodat een menswaardige levensstandaard wordt gegarandeerd (considerans 25).

Verwerende partij toont door haar houding om maximaal asielzoekers af te stoten (zie stukken nrs. 3 en 4) aan dat zij niet gericht is op samenwerking in zake opvang.

Artikel 17 van voormelde Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 schrijft voor dat de materiële opvangvoorzieningen beschikbaar moeten zijn op het ogenblik dat het verzoek om internationale bescherming wordt ingediend.

Deze materiële opvangvoorzieningen van brood, bed en bad moeten een levensstandaard bieden die aan de verzoekers om internationale bescherming de bestaansmiddelen garandeert en de fysieke en geestelijke gezondheid van dezen beschermt (artt. 17, §§ 2 e.v. en 18 van voormelde Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013). Deze materiële opvangvoorzieningen moet verder met de nodige minstens spoedeisende en essentiële behandelingen worden aangevuld (art. 19 van voormelde Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013) om van een menswaardige levensstandaard te kunnen spreken.

De overige rapporten die verwerende partij inroept en aan het administratieve dossier toevoegt kunnen aan de voorgaande vaststellingen niets wijzigen.

De motieven zijn kennelijk onjuist minstens niet draagkrachtig.

Schending van de motiveringsplicht.

Verzoekende partij toont het reële risico op mishandeling in de zin van de artikelen 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 bij terugkeer aan en voldoet hiermee aan haar bewijsplicht.

Schending van de artikelen 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 juncto artikel 17 van de Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt: "dat om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht" rekening moet worden gehouden "met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij" (R.v.V. nr. 138.940 van 20 februari 2015 en R.v.V. 138.942 van 20 februari 2015; met verwijzingen naar EHRM, Y./Rusland van 4 december 2008, § 78; EHRM, Saadi/Italië van 28

februari 2008, §§ 128-129; EHRM, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk van 30 oktober 1991, § 108 in fine).

Door de uitvoering van de bestreden beslissing verliest verzoekende partij de mogelijkheid om haar beroep ten gronde terecht te zien waardoor zij verstoken blijft van haar recht op een effectief beroep in de zin van de artikelen 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 en waardoor zij bloot komt te staan aan het reële risico op onmenselijke behandeling in de zin van de artikelen 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000.

Om deze redenen dient de bestreden beslissing te worden geschorst.

Verwerende partij kan pas de bestreden beslissing afleveren nadat zij voorafgaandelijk heeft vastgesteld dat deze beslissing niet in strijd is de meer voordelige internationale bepalingen: zo beslisten de Raad van State en uw Raad dat er mag geen bevel gegeven worden wanneer dat in strijd met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen zou zijn zoals artikel 3 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de rechten van de mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd (art. 7 van voormelde Wet van 15 december 1980; R.v.St. nr. 206.948 van 26 augustus 2010; R.v.St. nr. 218.925 van 17 april 2012; R.v.V. nr. 98.398 van 6 Maart 2013; R.v.V. nr. 118.898 van 14 februari 2014; R.v.V. nr. 118.899 van 14 februari 2014).

Het verdragsrecht dat uit een autonome bron voortvloeit, kan op grond van zijn bijzonder karakter niet door enig voorschrift van nationaal recht opzij worden gezet zonder zijn gemeenschappelijk rechtelijk karakter te verliezen. De rechten en plichten van de Verdragsluitende partijen (waaronder verwerende partij) hebben hun soevereine rechten door tot het verdrag toe te treden definitief beperkt zodat latere eenzijdig afgekondigde wettelijke voorschriften die tegen het verdragstelsel ingaan, elke werking onthouden (H.v.J. 15 juli 1964, Costa/E.N.E.L., 6/64, Jur. 1964, 1199).

De nationale rechter is in die omstandigheden verplicht zorg te dragen voor de volle werking dier normen en zonodig op eigen gezag elke strijdige bepaling van de – zelfs latere – nationale wetgeving buiten toepassing te laten zonder dat hij de voorafgaande opheffing hiervan via wetgeving of enige andere constitutionele procedure heeft te vragen of af te wachten (H.v.J. 9 maart 1978, Administratie der Staatsfinanciën/Simmenthal, 106/77, Jur. 1978, 629).

In onderhavig beroep heeft uw Raad als annulatierechter geen onderzoeksbevoegdheid waardoor uw Raad enkel kan vaststellen dat verwerende partij haar wettelijke onderzoekspllicht niet heeft nageleefd en dat dit gebrek niet kan worden hersteld.

Schending van de ingeroepen middelen.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij redelijkerwijze niet de bestreden beslissing komen.

De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd.

3.3. Verzoeker houdt zich het recht voor om met toepassing van artikel 39/76, al. 3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen tot op de datum van de zitting voor uw Raad bijkomende stukken neer te leggen."

4.2.2. Niettegenstaande de verzoekende partij aangeeft dat huidig middel is gericht tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten dringt de vaststelling zich op dat grote delen van het middel wezenlijk minstens ook zijn gericht tegen de bestreden beslissing tot weigering van verblijf, waardoor een onderzoek van deze onderdelen van het middel zich opdringt.

4.2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen

en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat *in casu* de beslissing tot weigering van verblijf op duidelijke wijze de overwegingen in rechte en in feite weergeeft die hebben geleid tot deze beslissing. De inhoud verschaft de verzoekende partij het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Gelet op de uitvoerige motivering inzake artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest dient ook te worden aangenomen dat deze motivering de verzoekende partij in staat stelt kennis te nemen van de redenen waarom de verwerende partij een reëel risico in de zin van deze bepalingen bij overdracht aan Frankrijk niet weerhield. Ook op dit punt is aldus voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De gegeven motieven zijn pertinent en draagkrachtig en de verzoekende partij slaagt er niet in enig gebrek in de formele motivering concreet aannemelijk te maken. Een schending van de aangehaalde bepalingen of van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

4.2.4. In de mate dat de verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de beslissing tot weigering van verblijf ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt daarnaast in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.2.5. De beslissing tot weigering van verblijf vermeldt uitdrukkelijk artikel 51/5 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

*“Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient, gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.
(...)”*

In de beslissing wordt tevens gewezen op artikel 13 (1) van de Dublin III-Verordening, waarin het volgende wordt gestipuleerd:

“1. Wanneer is vastgesteld, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 22, lid 3, van deze verordening genoemde lijsten, inclusief de gegevens zoals bedoeld in Verordening (EU) nr. 603/2013, dat een verzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij die lidstaat. Die verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden.”

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in haar middel nergens de concrete overwegingen betwist of weerlegt die verwerende partij ertoe hebben gebracht Frankrijk verantwoordelijk te achten voor de

behandeling van haar asielaanvraag. Bijgevolg kon de verwerende partij in beginsel rechtsgeldig concluderen tot weigering van verblijf.

4.2.6. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met dit verdragsartikel. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublinverordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoekende partij naar Frankrijk te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie

bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Waar verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer verzoekende partij aantoonst dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388). Dat de beoordeling van het bestaan van een reëel risico noodzakelijkerwijs een nauwgezet onderzoek inhoudt, werd nogmaals bevestigd in recente rechtspraak van het EHRM (zie bv. EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G. v. Zweden).

De Raad benadrukt dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-Verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, het Vluchtelingenverdrag en het EVRM.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest.

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C-411/10 en 493/10).

Artikel 3 (2) tweede lid van de Dublin III-Verordening bepaalt daarom heden het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor de verzoekende partij om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-Verordening in omstandigheden waarin het is uitgesloten dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17 (1) van de Dublin III-Verordening houdt evenwel niet in dat de overdragende lidstaat in zulke omstandigheden is gehouden om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

Zodoende dient een verzoekende partij aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die haar individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

4.2.6.1. Het komt de verzoekende partij in eerste instantie toe om op grond van concrete op haar individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij bij een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij ter gelegenheid van haar zogeheten Dublininterview naar aanleiding van de vraag waarom zij precies in België een asielaanvraag wilde indienen, het volgende stelde: *“Via kennissen en media heb ik vernomen dat België een land is die de mensenrechten hoog in het vaandel draagt en de zwakken en kwetsbaren in de maatschappij helpt. Hierdoor koos ik voor België als land om asiel aan te vragen.”* (Dublininterview, 27 juli 2016, vraag 31). Tevens blijkt uit het Dublininterview dat de verzoekende partij naar aanleiding van de vraag of zij *“redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling”* had die haar verzet tegen een overdracht zouden rechtvaardigen, het volgende verklaarde: *“Ja, ik werd in Frankrijk bij mijn aankomst aangehouden en opgesloten in de gevangenis en dit enkel omdat ik mijn PP niet bij me had. Tijdens mijn detentie gedurende 20 dagen in een Franse gevangenis te Parijs werd ik geslagen, mishandeld en beledigd door de Franse politie. Ook was ik er opgesloten tijdens de periode van Ramadan en werden mijn godsdienstige rechten niet gerespecteerd. Ik werd beledigd omwille van mijn religie”.* (Dublininterview, 27 juli 2016, vraag 33).

Hieromtrent motiveert de verwerende partij als volgt:

“Tijdens zijn gehoor in België werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. Betrokkene stelde hieromtrent dat hij besloot in België asiel te vragen omdat hij via kennissen en de media vernam dat België een land is dat

de mensenrechten hoog in het vaandel draagt en dat het de zwakken en kwetsbaren in de maatschappij helpt. Met betrekking tot een overdracht naar Frankrijk in het kader van Verordening 604/2013 uitte betrokkene verzet omwille van het feit dat hij stelde in Frankrijk te zijn aangehouden en opgesloten in de gevangenis enkel omwille van het feit dat hij zijn paspoort niet bij zich had. Hij verklaarde tijdens zijn detentie in Frankrijk te zijn geslagen, mishandeld en beledigd door de Franse politie en verklaarde tevens ook te zijn opgesloten tijdens de periode van de Ramadan waardoor zijn godsdienstige rechten niet gerespecteerd werden. Hij verklaarde daarom ook in Frankrijk beledigd te zijn geweest omwille van zijn religie.

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familieleden te hebben.

Op 24.08.2016 werd er voor betrokkene een overnameverzoek gericht aan de Franse instanties die op 02.09.2016 instemden met ons verzoek tot overname en met de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van de betrokkene op grond van artikel 13(1) van Verordening 604/2013. We wijzen er verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie voor een bepaalde lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

(...)

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. We herhalen desbetreffend ook nogmaals dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Dit impliceert dan ook dat het feit dat betrokkene via kennissen vernam dat België een land is waar de mensenrechten hoog in het vaandel worden gedragen onvoldoende grond is voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Betrokkene verklaarde verder ook dat hij besloot in België asiel te vragen omdat; hij via de media vernam dat België een land is waar de mensenrechten hoog in het vaandel worden gedragen en dat het de zwakken en kwetsbaren in de maatschappij helpt. We benadrukken hierbij vooreerst dat Frankrijk, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Frankrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt en de mensenrechten daarbij ook hoog in het vaandel draagt. Daarnaast benadrukken we dat betrokkene in dit verband wijst naar berichten uit de media maar deze niet verder specificeert of concreet aanbrengt in het kader van zijn asielprocedure. We merken dan ook dat het niet kan nagegaan worden of de berichtgeving waarop betrokkene zich steunt zonder meer als objectief en accuraat kan worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermeldde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties.

Betreffende de verklaring van betrokkene dat hij geen asiel vroeg in Frankrijk merken we op dat zijn vingerafdrukkenonderzoek inderdaad een EURODAC-resultaat type 2 aantoonde waaruit af te leiden valt dat betrokkene omwille van illegale binnenkomst geregistreerd werd in Frankrijk en geen asiel vroeg daar. Daarnaast wordt dit ook bevestigd door het feit dat de Franse instanties met toepassing van artikel 13(1) van Verordening 604/2013 instemden met de overname van betrokkene. Dit artikel stelt: "wanneer is vastgesteld, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 22, lid 3, van deze verordening genoemde lijsten, inclusief de gegevens zoals bedoeld in

Verordening (EU) nr. 603/2013, dat een verzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij die lidstaat. Die verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden." De overname van betrokkene door de Franse autoriteiten op grond van artikel 13(1) van Verordening 604/2013 impliceert dan ook dat het feit dat betrokkene geen asiel vroeg in Frankrijk geen invloed heeft op de verantwoordelijkheid van de Franse instanties voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Daarnaast benadrukken we dat de overname op grond van bovenstaand artikel ook impliceert dat de betrokkene, na overdracht aan de Franse instanties, de mogelijkheid zal hebben om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen in Frankrijk. De Franse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderden naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal dan ook gemachtigd zijn te verblijven in Frankrijk in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

(...)

Met betrekking tot de verklaring van betrokkene dat hij in Frankrijk werd aangehouden en vastgehouden na zijn illegale binnenkomst benadrukken we dat de vasthouding en detentie van de betrokkene door de Franse instanties vanwege het illegaal overschrijden van de grens op zich geen inbreuk op artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceert. Betrokkene verklaarde verder ook te zijn geslagen, mishandeld en beledigd tijdens zijn vasthouding en verklaarde daarbij ook dat zijn godsdienstige rechten niet gerespecteerd werden. We benadrukken hieromtrent dat de betrokkene de omstandigheden van deze vermeende feiten niet verder duidt en geen elementen aanreikt die de vermeende feiten staven. De betrokkene laat in het ongewisse of het een eenmalig incident betrof of dat hij vaker werd geslagen en in welke concrete context deze feiten plaatsvonden. Zo wordt er geen melding gemaakt dat ze eventueel plaatsvonden in een context van verzet. Uit de verklaringen van betrokkene kan dan ook niet worden afgeleid dat de door de Franse politie gebruikte dwang eventueel gerechtvaardigd was in bepaalde omstandigheden. Artikel 3 van het EVRM waarborgt het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit en het geweldsmonopolie van de politie staat in delicaat evenwicht met deze individuele grondrechten. Van de politie mag derhalve worden verwacht dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel en moet worden overwogen of het doel niet met een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de bovenvermelde fundamentele beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid in het geval van de betrokkene door de Franse instanties met voeten werden getreden. Met betrekking tot de verklaring van betrokkene dat zijn godsdienstige rechten niet gerespecteerd werden door de Franse autoriteiten benadrukken we dat, zoals hierboven reeds vermeld, de Franse instanties partij zijn bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens. Op basis van artikel 9 van het EVRM kunnen we dan ook besluiten dat de Franse instanties de vrijheid van godsdienst effectief respecteren en ondersteunen. Daarnaast merken we op dat het feit dat betrokkene tijdens de periode van de Ramadan werd vastgehouden door de Franse instanties geen inbreuk impliceert op artikel 9 van het EVRM. Daarnaast benadrukken we ook dat betrokkene het feit dat zijn godsdienstige rechten niet gerespecteerd werden ook niet verder duidt of staft aan de hand van concrete elementen. Verder wijzen we er op dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Franse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de Betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties. Tot slot wensen we in dit verband ook nogmaals te verwijzen naar het hierboven vermelde AIDA-rapport over Frankrijk waarin geen melding wordt gemaakt van structurele situaties van geweld, mishandeling en belediging op basis van religie van asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen door de Franse instanties.

(...)

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17 van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Franse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot

het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 13(1) van Verordening 604/2013."

De verzoekende partij betwist deze motieven niet.

Betreffende de gezondheidstoestand van de verzoekende partij motiveert de verwerende partij als volgt:

"Tot slot merken we op dat betrokkene tijdens zijn gehoor stelde geen medische problemen te hebben en dat hij tot op heden in het kader van zijn asielprocedure in België geen medische attesten of andere documenten aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheid van betrokkene een overdracht aan Frankrijk zouden verhinderen of dat hij door overdracht aan Frankrijk vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast zijn er tevens geen aanwijzingen dat betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen, zo hebben asielzoekers in Frankrijk toegang tot het nationale stelsel van ziekteverzekering. Desbetreffend verwijzen we tevens ook opnieuw naar het hierboven reeds vermelde AIDA-rapport dat stelt dat asielzoekers, net zoals andere burgers van derde landen, toegang hebben tot gezondheidszorg op basis van het systeem van de universele ziekteverzekering (CMU), waarbij asielzoekers tevens vrijgesteld zijn van de verplichting om minstens drie maanden in Frankrijk te hebben verbleven die voor andere burgers van derde landen wel van toepassing is. Daarnaast beschikt Frankrijk ook over het systeem van medische staatshulp (AME) na een verblijf van minstens drie maanden in Frankrijk. Tevens zullen de Franse autoriteiten ten minste zeven dagen op voorhand in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene."

De verzoekende partij betwist deze motieven doch haar kritiek kan niet weerhouden worden zoals zal blijken uit punt 4.2.6.3.

Het administratief dossier bevat geen elementen die er op wijzen dat de verzoekende partij bij een overdracht naar Frankrijk omwille van omstandigheden eigen aan haar geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij toont het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet aan. De stukken van het administratief dossier tonen aan dat de verwerende partij in de bestreden beslissing op grondige wijze onderzoek heeft gevoerd naar de individuele situatie van de verzoekende partij.

4.2.6.2. Derhalve wordt nagegaan of de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

Te dezen komt het betoog van de verzoekende partij er op neer dat asielzoekers in Frankrijk onderhevig zijn aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM, omwille van de fundamentele tekortkomingen in de opvang.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublin-terugkeerders in Frankrijk. De verwerende partij heeft bij haar onderzoek rekening gehouden met een internationaal gezaghebbend rapport en is overgegaan tot een grondige analyse van dit rapport met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Frankrijk in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. De verwerende partij motiveert immers als volgt:

"(...) dat betrokkene omwille van illegale binnenkomst geregistreerd werd in Frankrijk en geen asiel vroeg daar. Daarnaast wordt dit ook bevestigd door het feit dat de Franse instanties met toepassing van artikel 13(1) van Verordening 604/2013 instemden met de overname van betrokkene. Dit artikel stelt: "wanneer is vastgesteld, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 22, lid 3, van deze verordening genoemde lijsten, inclusief de gegevens zoals bedoeld in Verordening (EU) nr. 603/2013, dat een verzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij die lidstaat. Die verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden na de datum waarop de illegale

grensoverschrijding heeft plaatsgevonden." De overname van betrokkene door de Franse autoriteiten op grond van artikel 13(1) van Verordening 604/2013 impliceert dan ook dat het feit dat betrokkene geen asiel vroeg in Frankrijk geen invloed heeft op de verantwoordelijkheid van de Franse instanties voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Daarnaast benadrukken we dat de overname op grond van bovenstaand artikel ook impliceert dat de betrokkene, na overdracht aan de Franse instanties, de mogelijkheid zal hebben om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen in Frankrijk. De Franse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderden naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal dan ook gemachtigd zijn te verblijven in Frankrijk in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Desbetreffend verwijzen we ook naar het rapport over Frankrijk van het mede door de 'European Council on Refugees and Exiles' (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Claire Salignat, Vérpnique Planès-Boissac, Barbara Joannon; "Asylum Information Database - Country Report: France"; up-to-date tot 27.11.2015; hierna AIDA-rapport genoemd; een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin wordt bevestigd dat personen, die in het kader van de "Dublin-Verordening" aan Frankrijk worden overgedragen en die voorafgaand geen asiel vroegen in Frankrijk, geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (p. 37, §7: "Concerning access to the asylum procedure upon return to France under the Dublin Regulation, these applications are treated in the same way as any other asylum applications."). We zijn er ons echter wel van bewust dat er in het bovenvermelde AIDA-rapport kanttekeningen worden geplaatst bij de capaciteit van de Franse opvangstructuren. Hieromtrent wensen we op te merken dat dit rapport tevens meldt dat de Franse overheid in alle departementen werk maakte van bijkomende opvangplaatsen (p. 74). Verder wijzen we op de recente wijzigingen in de Franse wetgeving ter zake in het kader van de volledige omzetting van de nieuwe opvangrichtlijn en die in werking trad vanaf januari 2016. De nieuwe wetgeving voorziet onder meer dat alle asielzoekers van materiële opvang zullen kunnen genieten en dat de toewijzing van opvangplaatsen nationaal zal worden gecoördineerd. Bovendien zullen de Franse autoriteiten tenminste zeven werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene."

De verzoekende partij betoogt dat het beleid dat de verwerende partij voert bestaat uit het maximaal afstoten van asielzoekers, dat dit regelrecht ingaat tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel waardoor Frankrijk kennelijk niet kan vertrouwen op andere lidstaten *in casu* de verwerende partij voor ontvangst en opvang. De verzoekende partij betoogt voorts dat de Dublin III-Verordening niet raakt aan de soevereiniteit van de verwerende partij om het mechanisme van de "verantwoordelijke lidstaat" naast zich neer te leggen, dat integendeel considerans 11 van de Dublin III-Verordening haar verplicht om dit mechanisme naast zich neer te leggen wanneer onder andere niet aan de Europese standaarden van opvang in de zin van de Opvangrichtlijn kan worden voldaan door de "verantwoordelijke lidstaat". Zij wijst er op dat voormelde richtlijn de lidstaten er aan houdt, in considerans 26, dat zij samenwerken op het gebied van opvang en dat de nationale opvangregelingen doeltreffend werken zodat, conform considerans 25, een menswaardige levensstandaard wordt gegarandeerd. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij door haar houding om maximaal asielzoekers af te stoten aantoonde dat zij niet gericht is op samenwerking inzake opvang. De verzoekende partij verwijst hiervoor naar de bij haar verzoekschrift gevoegde stukken 3 en 4. Zij vervolgt dat artikel 17 van de Opvangrichtlijn voorschrijft dat materiële opvangvoorzieningen beschikbaar moeten zijn op het ogenblik dat het verzoek om internationale bescherming wordt ingediend, dat deze materiële opvangvoorzieningen van brood, bed en bad een levensstandaard moeten bieden die aan verzoekers om internationale bescherming de bestaansmiddelen garandeert en de fysieke en geestelijke gezondheid van deze beschermt, dat deze materiële opvangvoorzieningen verder met de nodige minstens spoedeisende en essentiële behandelingen worden aangevuld om van een menswaardige levensstandaard te kunnen spreken. De verzoekende partij meent dat de rapporten die de verwerende partij inroept en aan het administratieve dossier toevoegt aan voorgaande vaststellingen niets wijzigen. Zij meent dat de motieven kennelijk onjuist zijn, minstens niet draagkrachtig en dat zij het reële risico op mishandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest aantoonde en hiermee voldoet aan haar bewijsplicht.

Met voorgaand algemeen theoretisch betoog weerlegt de verzoekende partij de concrete motieven van de bestreden beslissing, waarbij de verwerende partij op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en bij haar onderzoek rekening gehouden heeft met een internationaal gezaghebbend rapport en overgegaan is tot een grondige analyse van dit rapport met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Frankrijk in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, niet. Zij toont niet concreet aan dat zij geen opvang zal kunnen verkrijgen, noch dat

zij verstoken zal blijven van een menswaardige levensstandaard, zoals bedoeld in artikel 17 van de Opvangrichtlijn.

In zoverre de verzoekende partij met haar betoog er op wijst dat artikel 17 van de Opvangrichtlijn voorschrijft dat aan verzoekers van internationale bescherming een levensstandaard moet geboden worden die de fysieke en geestelijke gezondheid van deze beschermt, verwijst de Raad naar de uiteenzetting onder punt 4.2.6.3. De verzoekende partij toont geenszins aan dat zij in Frankrijk geen dergelijke levensstandaard zou kunnen genieten.

Betreffende de verwijzing van de verzoekende partij naar de mogelijkheid voor een lidstaat om “het mechanisme van de “verantwoordelijke lidstaat” naast zich neer te leggen” en hiervoor verwijst naar considerans 11 van de Dublin III-Verordening en consideransen 25 en 26 van de Opvangrichtlijn, wijst de Raad er op dat de verzoekende partij nergens concreet aantoonst dat er voor de Belgische overheid redenen zouden bestaan om omwille van de mensonwaardige omstandigheden in de Franse opvangstructuren toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule uit de Dublin III-Verordening. Er wordt immers geen schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest gelet op de opvangvoorzieningen in Frankrijk aannemelijk gemaakt.

Waar de verzoekende partij betoogt dat het beleid van de verwerende partij bestaat uit het maximaal afstoten van asielzoekers, dat regelrecht ingaat tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel waardoor Frankrijk kennelijk niet kan vertrouwen op de verwerende partij voor ontvangst en opvang, stelt de Raad vast dat uit de toegevoegde documenten geenszins blijkt dat België het interstatelijke vertrouwensbeginsel schendt.

De Raad benadrukt nogmaals dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-Verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, het vluchtelingenverdrag en het EVRM.

Artikel 3 (2) tweede lid van de Dublin III-Verordening bepaalt heden het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor de verzoekende partij om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM. De Raad stelt vast dat de verwerende partij op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublin-terugkeerders in Frankrijk. De verwerende partij heeft bij haar onderzoek rekening gehouden met een internationaal gezaghebbend rapport en is overgegaan tot een grondige analyse van dit rapport met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Frankrijk in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

De verzoekende partij maakt met haar betoog en de verwijzing naar persartikels niet aannemelijk dat de genuanceerde benadering door verwerende partij over de opvang en behandeling van asielzoekers, met name Dublin-terugkeerders, op grond van informatie uit een gezaghebbende internationale bron, steunt op een incorrecte feitenvinding, miskenning van de voorliggende gegevens, een partiële of selectieve lezing van het gebruikte rapport dan wel kennelijk onredelijk is, *quod non in casu*. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de conclusies die worden getrokken uit het aangehaalde rapport niet weerlegt.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij als asielzoeker bij overdracht naar Frankrijk zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers, in het bijzonder Dublin-terugkeerders, aldaar. Er blijken geen

ernstige en bewezen motieven om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

4.2.6.3. Aangezien de verzoekende partij met haar betoog geen systeemfouten aantoont in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Frankrijk, moet worden nagegaan of de verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met de individuele situatie van de verzoekende partij in het licht van het gegeven dat zij als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep.

In de bestreden beslissing wordt omtrent de individuele omstandigheden van de verzoekende partij in het licht van het gegeven dat zij als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep, het volgende gemotiveerd:

“Tot slot merken we op dat betrokkene tijdens zijn gehoor stelde geen medische problemen te hebben en dat hij tot op heden in het kader van zijn asielprocedure in België geen medische attesten of andere documenten aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheid van betrokkene een overdracht aan Frankrijk zouden verhinderen of dat hij door overdracht aan Frankrijk vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast zijn er tevens geen aanwijzingen dat betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen, zo hebben asielzoekers in Frankrijk toegang tot het nationale stelsel van ziekteverzekering. Desbetreffend verwijzen we tevens ook opnieuw naar het hierboven reeds vermelde AIDA-rapport dat stelt dat asielzoekers, net zoals andere burgers van derde landen, toegang hebben tot gezondheidszorg op basis van het systeem van de universele ziekteverzekering (CMU), waarbij asielzoekers tevens vrijgesteld zijn van de verplichting om minstens drie maanden in Frankrijk te hebben verbleven die voor andere burgers van derde landen wel van toepassing is. Daarnaast beschikt Frankrijk ook over het systeem van medische staatshulp (AME) na een verblijf van minstens drie maanden in Frankrijk. Tevens zullen de Franse autoriteiten ten minste zeven dagen op voorhand in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene.”

De verzoekende partij betoogt dat in tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt als zou zij geen medische problemen kennen, zij documenten neerlegt die haar psychische problemen bewijzen en aantonen dat de verwerende partij hiervan op de hoogte was voor het nemen van de bestreden beslissing, daar het administratief personeel rapporteerde over de psychische problemen vanaf 17 november 2016. Zij meent eveneens dat de verwerende partij een verkeerde lezing maakt van het AIDA-rapport dat uitdrukkelijk stelt dat Frankrijk voor vreemdelingen de toegang tot de gezondheidszorg beperkt en deze tijdens de eerste drie maanden onder het AME-systeem niet verleent en geen wettelijke bepalingen kent die aan vreemdelingen het recht op medische hulp voor geestesgezondheid verleent. Zij wijst er op dat de verwerende partij over de noodzakelijke medische verzorging in opvang geenszins enige bevestiging kreeg van de Franse overheden, dat de verwerende partij vasthoudt aan algemene bronnen zonder verdere concrete controle op maat van de verzoekende partij, zodat een gebrek aan nauwkeurig en volledig onderzoek blijkt, dat zij bovendien door haar psychische aandoening een kwetsbare persoon is waardoor de verwerende partij extra zorgvuldig moet nagaan of zij bij verplichte terugbrenging wel aangepaste opvang zal krijgen. Zij meent dat zij, bij overdracht naar Frankrijk, een reëel risico loopt om geen medische verzorging in opvang te krijgen wat menonwaardig is en dat bij gebrek de bestreden beslissing kennelijk tot hardheidsdrempeloverschrijdende mishandeling leidt. Zij vervolgt dat zij aantoont dat zij een reëel risico loopt op mishandeling – geen medische verzorging in opvang – en hiermee aan haar bewijslast voldoet terwijl de verwerende partij hierover niet onwetend kan zijn, minstens dat zij hiervan vanuit haar wettelijke opdracht en bevoegdheid op de hoogte dient te zijn. Zij wijst er nog op dat een reëel risico betekent een kans die persoonlijk voorzienbaar en actueel is, dat de verwerende partij weet dat zij als asielzoeker bij terugbrenging naar de aangezochte lidstaat een reële kans maakt op medische verwaarlozing. Concreet volstaat het, volgens de verzoekende partij, dat de verwerende partij zich hierover eenvoudig informeert, waarbij zij er op wijst dat de wetgever haar als bevoorrechte partij in de zin van artikel 3 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen toegang heeft tot de aangehaalde relevante informatie om dit te kunnen weten. Zij meent dan ook dat de verwerende partij onzorgvuldig handelt.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij ter gelegenheid van haar zogeheten ‘Dublininterview’ van 27 juli 2016 uitdrukkelijk verklaarde geen problemen te hebben met haar gezondheid (Dublininterview,

27 juli 2016, vraag 32). Uit de stukken die de verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift, die zij omschrijft als 'medische documenten' in haar inventaris, blijkt dat het een document betreft doorgestuurd door het Transitcentrum Caricole op 1 december 2016, waar een uiteenzetting wordt gegeven over de gezondheidstoestand van de verzoekende partij in het opvangcentrum Arendonk, zoals blijkt uit de bijgevoegde administratieve gegevens.

Uit het document blijkt dat de verzoekende partij problemen had in het centrum, dat zij angst had voor andere bewoners en niet op haar kamer durfde te slapen, dat zij zelfmoordgedachten had. Uit het document blijkt verder dat aangeraden wordt dat de verzoekende partij een aparte kamer krijgt om tot rust te komen, dat dit kan om medische redenen. Voorts blijkt ook dat de verzoekende partij op 23 november 2016 een afspraak had met een psycholoog (tekst: 22/11/2016 "(...). *Hij heeft morgen een afspraak met psycholoog.*"). De Raad stelt vast dat in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden geen medische attesten voorliggen. Uit het document blijken wel vaststellingen van een arts (Dr. B.L.), die er op wijst dat de verzoekende partij zelfmoordgedachten heeft, dat hij angstig is, dat de verzoekende partij een eigen kamer nodig heeft om tot rust te komen en waarbij de arts naar een psycholoog verwijst. Echter stelt de Raad vast dat elk verslag of medisch document van een psycholoog ontbreekt, terwijl volgens het door de verzoekende partij voorgelegde document een afspraak met de psycholoog moest plaatsvinden op 23 november 2016. De verzoekende partij heeft ook in haar verzoekschrift geen verdere informatie over het al dan niet plaatsvinden van de afspraak of over de resultaten van de afspraak. De verzoekende partij doet met haar betoog geen afbreuk aan de pertinente overwegingen uit de beslissing tot weigering van verblijf dat zij *"tot op heden in het kader van zijn asielpprocedure in België geen medische attesten of andere documenten aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheid van betrokkene een overdracht aan Frankrijk zouden verhinderen of dat hij door overdracht aan Frankrijk vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest"*. Voorts wenst de Raad er nog op te wijzen dat de problemen die betrekking hebben op haar psychisch welzijn, zo blijkt uit het document dat de verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift, kaderen in een angst die gerelateerd is aan de opvangcentra waar de verzoekende partij verblijft in België. Zo staat te lezen dat de verzoekende partij, met groot risico op geweld, teruggekomen is naar het centrum in Zaventem voor medische papieren, meer bepaald papieren van het ziekenhuis, waarbij verschillende vraagtekens worden geplaatst, wat zij later verandert naar papieren die bij het begin werden afgegeven. Verder wordt aangegeven dat de verzoekende partij sedert de aanval last heeft om op dezelfde kamers te slapen als Afghanen, dat zij op dezelfde kamer slaapt als een vriend van de persoon die haar aanviel, dat zij angstig is en niemand vertrouwt en zich niet veilig voelt, dat zij angst heeft voor andere bewoners en niet meer durft op haar kamer te slapen, dat zij gek aan het worden is op haar kamer, dat zij aangeeft heel erg bang te zijn en de kamer/centrum haast niet uit durft te gaan, dat zij denkt dat de jongens waarmee zij een conflict had in het vorige centrum in Zaventem haar willen vermoorden. De verzoekende partij geeft in haar verzoekschrift niet aan dat de psychische problematiek zou persisteren bij een overdracht aan Frankrijk, noch legt zij medische getuigschriften voor waaruit een psychische problematiek zou blijken die los staat van de gebeurtenissen in de opvangcentra in België. De verzoekende partij toont dan ook geenszins aan dat er redenen betreffende haar gezondheid zijn die een overdracht naar Frankrijk zouden verhinderen of dat zij door overdracht aan Frankrijk vanwege redenen van haar psychische gezondheid een reëel risico zou lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Daarnaast wees de verwerende partij er op dat er geen aanwijzingen zijn dat de verzoekende partij in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen, dat asielzoekers in Frankrijk toegang hebben tot het nationale stelsel van ziekteverzekering. Waar de verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij uitgaat van een verkeerde lezing van het AIDA-rapport dat uitdrukkelijk stelt dat Frankrijk voor vreemdelingen de toegang tot de gezondheidszorg beperkt en deze tijdens de eerste drie maanden onder het AME-systeem niet verleent, gaat zij voorbij aan de volledige motivering van de bestreden beslissing, die steun vindt in het AIDA-rapport zoals ook door de verzoekende partij toegevoegd aan het verzoekschrift, waarin gewezen wordt naar het AIDA-rapport waarin gesteld wordt dat *"asielzoekers, net zoals andere burgers van derde landen, toegang hebben tot gezondheidszorg op basis van het systeem van de universele ziekteverzekering (CMU), waarbij asielzoekers tevens vrijgesteld zijn van de verplichting om minstens drie maanden in Frankrijk te hebben verbleven die voor andere burgers van derde landen wel van toepassing is. Daarnaast beschikt Frankrijk ook over het systeem van medische staatshulp (AME) na een verblijf van minstens drie maanden in Frankrijk."* (eigen onderlijning)

Waar de verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij uitgaat van een verkeerde lezing van het AIDA-rapport daar dit rapport uitdrukkelijk stelt dat er geen wettelijke bepaling is die aan vreemdelingen het recht op medische hulp voor geestesgezondheid verleent, toont zij niet aan op welke wijze het niet bestaan van een specifieke bepaling voor toegang tot zorgen voor mentale gezondheidsproblemen op zich kan aantonen dat zij door overdracht aan Frankrijk vanwege redenen van haar psychische gezondheid een reëel risico zou lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling, nu uit de daaropvolgende zin in het AIDA-rapport blijkt dat asielzoekers in theorie kunnen genieten van psychologische en psychiatrische bijstand dankzij hun ziekteverzekering. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat er melding wordt gemaakt van problemen in de praktijk, doch toont de verzoekende partij geenszins aan dat, indien zij toch psychologische of psychiatrische bijstand zou behoeven in Frankrijk, zij hiervan verstoken zal blijven en er een *“reële kans is op medische verwaarlozing”*.

Hoewel de verzoekende partij als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep die bijzondere bescherming vereist, blijkt niet dat in haar concrete situatie individuele garanties hadden moeten worden gevraagd van de Franse asielinstanties. Immers toont zij niet aan dat zij zodanige specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid die noodzaakt dat *in casu* bijkomende concrete en individuele waarborgen moeten worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin zij zal worden opgevangen (cf. EHRM A.S/Zwitserland, 30 juni 2015; EHRM 13 januari 2015, A.M.E/Nederland; EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland).

Ten overvloede wijst de Raad er op, zoals ook door de verwerende partij wordt opgemerkt ter terechtzitting, dat de advocaat van de verzoekende partij ter terechtzitting van 10 februari 2017, en aldus twee maand na de overdracht van de verzoekende partij naar Frankrijk, enkel verwijst naar het verzoekschrift. Ter terechtzitting worden geen verdere verduidelijkingen gegeven over de medische toestand van de verzoekende partij, noch over eventuele problemen bij het krijgen van de nodige zorgen bij eventuele gezondheidsproblemen.

Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM n artikel 4 van het Handvest niet aantoont.

4.2.6.4. Uit de beslissing tot weigering van verblijf blijkt duidelijk dat de risico's bij verwijdering naar Frankrijk door de verwerende partij werden nagegaan, zowel wat betreft een eventuele systematische praktijk van schendingen als wat betreft een risico op schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest omwille van omstandigheden eigen aan haar geval.

Uit wat hierboven wordt besproken blijkt dat de gemachtigde wel degelijk ernstig heeft onderzocht of de verzoekende partij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, bij haar overdracht naar Frankrijk zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen, hetzij omwille van haar persoonlijke omstandigheden, hetzij omwille van ernstige en/of structurele gebreken of tekortkomingen in de opvangomstandigheden of asielprocedure.

Noch het betoog van de verzoekende partij noch het administratief dossier bevat elementen die er op wijzen dat zij bij een overdracht naar Frankrijk omwille van omstandigheden eigen aan haar geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij toont verder niet aan dat de omstandigheden van opvang of de asielprocedure zodanig zijn dat deze als strijdig met artikel 3 van het EVRM moeten worden beschouwd.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt en bijgevolg evenmin van artikel 4 van het Handvest dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt. De verzoekende partij toont ook niet aan dat er sprake is van een schending van artikel 17 van de Opvangrichtlijn.

4.2.7. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij de beslissing tot weigering van verblijf niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat deze beslissing is tot stand gekomen met miskennis van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat deze beslissing kennelijk onredelijk is. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

4.2.8. Gelet op de inhoud en het doel van artikel 13 van het EVRM kan deze rechtsregel niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de

schending een daadwerkelijk rechtsmiddel vereist. Te dezen roept de verzoekende partij de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar hierboven werd reeds gesteld dat de verzoekende partij geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt. Hetzelfde kan worden gesteld voor wat betreft de aangevoerde schending van artikel 47 van het Handvest, dat inhoudelijk overeenstemt met artikel 13 van het EVRM.

Voorts toont de verzoekende partij, door te stellen dat zij door de uitvoering van de bestreden beslissing haar recht op een effectief rechtsmiddel verliest, niet aan dat de bestreden beslissing genomen is met miskennis van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen of dat er sprake is van overschrijding of afwending van macht. De kritiek van de verzoekende partij laat dan ook niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is aangetast door enig gebrek dat aanleiding kan geven tot de vernietiging ervan. Haar kritiek komt neer op wetskritiek waar de Raad zich niet over uit te laten heeft.

Daarnaast wordt opgemerkt dat de afdeling wetgeving van de Raad van State en het Grondwettelijk Hof reeds hebben gesteld dat het rechterlijk beroep dat kan worden ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beantwoordt aan de vereisten van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg in de zin van artikel 13 van het EVRM (*Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 24 79/001, 323 en GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008*). In dat opzicht kan er op worden gewezen dat de verzoekende partij de mogelijkheid heeft gehad om in toepassing van artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te vorderen. In dat geval had de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/83 van de vreemdelingenwet slechts gedwongen tenuitvoergelegd kunnen worden indien de verzoekende partij hiervoor haar toestemming verleende of na een verwerping van deze vordering door de Raad. De verzoekende partij heeft evenwel zelf nagelaten van deze mogelijkheid gebruik te maken.

Een schending van artikel 13 van het EVRM of van artikel 47 van het Handvest kan niet worden aangenomen.

4.2.9. De overige onderdelen van het middel, waaronder de ingeroepen schending van artikel 2 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en dienen, nu reeds werd vastgesteld dat het beroep niet ontvankelijk is in zoverre het is gericht tegen deze beslissing, niet nader te worden onderzocht.

4.2.10. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.3. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing van weigering van verblijf.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van 23 november 2016 kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Het beroep tot nietigverklaring, in zoverre gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 23 november 2016, is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend zeventien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER